

Formanden: Jeg maa med Hensyn til Afstemningen gøre opmærksom paa, at det er en Selvfølge, at der kun afstemmes over de Forslag, der ere stillede til Folketingets Affattelse, og, da Mindretallets ligge fjernest derfra, først over dets Indstilling, og, hvis den ikke vedtages, da over Flertallets.

Indstillingerne samt Spørgsmaalet om Lovforslagets endelige Vedtagelse sattes til Forhandling.

Ordføreren (C. Hage): Som det vil ses, er Fællesudvalget enigt om ikke at gøre Indstilling til noget af Tingene om allerede nu at foretage en Forandring i den nugældende Takstlov. Det Forslag, som Ministeren har fremsat i Landstinget, om allerede i indeværende Aar at foretage Ændringer i den gældende Takstlov er altsaa frafaldet enstemmigt af hele Fællesudvalget. Dermed er Fællesudvalget altsaa faldet tilbage paa den Udvej, som af Folketinget er anvist, nemlig foreløbig at forlænge den nugældende Lov. Dette er i Virkeligheden ogsaa den eneste Udvej, som der for Tiden kan gribes til. Det siger sig selv, at det vilde være ganske umuligt paa dette Tidspunkt at optage en virkelig Forhandling om et saa stort og vidtrækkende Spørgsmaal som Fastsættelsen af vore Jernbanetakster, og at det fra Folketingets Side vilde være ganske uforsvarligt at give sit Samtykke til en Omordning af de nugældende Bestemmelser uden efter en forudgaaende omhyggelig og samvittighedsfuld Undersøgelse. Dette vilde være saa meget mere uforsvarligt, som der for Tiden arbejder en Kommission, som er nedsat efter Beslutning af begge Rigsdagens Ting, og som har dette Spørgsmaal ligesom andre Spørgsmaal vedrørende Statsbanedriften til Overvejelse, fra hvilken Kommission der til næste Samling, antager jeg, kan ventes Indstilling, som vil forsyne os med hele det Materiale, der er os fornødent, for at vi overhovedet kunne træffe Beslutning om Ordningen af de herhen hørende Forhold. Fællesudvalget er altsaa, siger jeg, faldet tilbage paa den af Folketinget anviste Udvej at forlænge den nugældende Takstlov. Man har imidlertid i Landstingets Flertal ønsket, at denne Forlængelse skulde gælde ikke indtil 1ste April næste Aar, som af Folketinget foreslaaet, men kun til 1ste Januar, og dette Ønske har Folketingets Flertal fundet det rigtigst at imødekomme, idet vi betragte denne Forkortelse af Tidsfristen som Ud-

tryk for en Opfattelse, som ogsaa vi dele, nemlig at det vilde være ønskeligt, om Rigsdagen i den kommende Samling saa vidt muligt kunde fremskynde Behandlingen af Takstlovens Revision. Men i øvrigt skal jeg tilføje, at det siger sig selv, at hvis Rigsdagen ikke skulde have tilendbragt sit Arbejde paa denne Sag indtil den 1ste Januar, vil den selvfølgelig ganske rolig arbejde videre derpaa ogsaa ud over 1ste Januar. Der er altsaa Enighed i Fællesudvalget om at foreslaa en Forlængelse af den nugældende Takstlov foreløbig indtil 1ste Januar 1902; samtlige Udvalgets Medlemmer ere enige herom. Derimod er der opstaaet en Meningsforskel, idet et Mindretal af Udvalget har ønsket yderligere at gøre en Tilføjelse, saaledes at Loven vilde komme til at lyde saaledes: Den i den nugældende Lov satte Frist af 1ste April 1901 forandres til 1ste Januar 1902, „dog kunne de nugældende Takster for Statsbanerne ikke forandres ved administrativ Foranstaltning før 1ste April 1902“. Denne Tilføjelse har Flertallet i Udvalget ikke kunnet slutte sig til. Hvis den overhovedet har nogen Betydning, kan det kun være et af to, enten en Betydning, som gør den førstnævnte Ændring i Folketingets Affattelse overflødig, eller ogsaa en Betydning, som gør Loven uantagelig for Folketinget. Hvis Meningen med denne Tilføjelse kun er den at sige, at de i den nugældende Lov fastsatte Bestemmelser overhovedet skulde vedblive at være gældende indtil 1ste April n. A., saa er der ingen Grund til at foretage nogen Ændring i det, som Folketinget har vedtaget, og som gaar ud paa simpelt hen at forlænge Loven indtil 1ste April 1902; i saa Fald bliver Ændringen, hvorved man sætter 1ste Januar i Stedet for 1ste April, overflødig. Hvis der skal være nogen virkelig Mening i Tilføjelsen, kan det derfor kun være den at ville udtale, at naar vi ere komne til den 1ste Januar næste Aar, og der da ikke foreligger en af begge Rigsdagens Afdelinger vedtagen Lov, saa skal Administrationen være bemyndiget eller endog opfordret til paa egen Haand at foretage de Ændringer i den nugældende Lov, som den maatte anse for at være ønskelige, kun at disse Ændringer ikke kunne træde i Kraft før den 1ste April. En Bestemmelse i denne Retning er for Folketinget ganske uantagelig, og at dette er den virkelige Betydning af Tilføjelsen blev under Forhandlingerne i Fællesudvalget klart, efter de Udtalelser, som fremkom fra de Medlemmer af Udvalget, som støttede Forslaget. Dette er,